

אבשלום קור:

עודד קוטלר:

מרים גלזר-תעסה:

ע ע ס ע ר ר
לא צריך להתווכח!

מי שנוהג לקום בשבת מוקדם בבוקר, מכיר אותו מתוכנית הסאטירה "לצון נופל על לצון". אני איני משכימה-קום, לא בשבת ולא בימי-חול, לכן לא הכרתי את אבשלום קור.

אחרים מכירים אותו מהופעתו בשעשועוני טלוויזיה למיניהן, ויש כאלה המכירים אותו מהעד היותר רציני שלו, כמרצה בקור ללשון עברית באוניברסיטת תל-אביב, שם הוא עובד גם על הדוקטורט שלו. בימים אלה יצא לאור ספרו "קור קורא במידבר".

● **אבשלום, אתה חבר בקליקה הומוריסטית ימנית, שבה חברים גם מאיר עוזיאל...**
אני מודה שאני כותב ביד ימין ושהלב שלי בצד שמאל. הרגליים שלי בארץ-ישראל, פה בארץ חמדת-אבות שבה התגשמה כל התיקנות — פרטים בעיתונות.

● **לא ב"העודם הזה".**
כל העיתונים משקפים את דעותי. אני אדם המרוצה מהכל.

● **אתה מנסה להתחמק.**
התחנן לא מזמן חבר שלי מפ"מניק. באתי לתנועה שלו וכל הקיבוץ שלו דיבר איתי על הסאטירה שלי באהדה. עד אז לא ידעתי שאני כלי-כך פופולרי בקיבוצי מפ"ם. מי שקונה את קור קורא במידבר קונה גם את זו ארץ זו. מי שאוהב סאטירה, קונה הכל.

● **אתה קנית את "זו ארץ זו"?**
לא. אני קורא ספרות רצינית.

● **נעבור לנושא יותר רציני: השפה העברית.**
מה מרגיז אותך כשאתה שומע עברית? מרגיזה אותי התוכנית רגע של עברית. למדתי שחלק גדול ממה שאומרים לנו להגיד בתוכנית הזאת אין לו ביסס בשפה העברית יותר מאשר בכל שפה אחרת. אפשר להגיד אותו דבר בשתי דרכים.

● **תן לי דוגמה.**
בספר ודייק כתוב שגדון (בחיריק) זה אדון שדגו אותו למוות וגדון זה נושא. כשבאתי לאוניברסיטה, למדתי עד מהרה שבמקורותי שתי הצורות רווחות, ושכל אחת מהן מתאימה לשתי המשמעויות.

● **מה עוד מרגיז אותך?**
כשאני שומע את סגן-ראש-הממשלה דוד לוי אומר: "תהיה בנייה מאסיבית בירושלים פרופר". זה מרגיז אותי, כי המילה היחידה בסגן-ראש-הממשלה אמר בעברית במישפט הזה היא ירושלים.

● **יש לי ויכוח עם העורך שלי. הוא אומר שצריך לכתוב כישורני ואני אומרת שאפשר לכתוב גם מוכשר. מה אתה אומר?**
שני הדברים באים בחשבון. שתי התבניות נכונות. מצד שני, הרשי לי להגיד לך, לא כאיש לשון אלא כבן-אדם: עם עורך לא צריך להתווכח.

ב א ר ז ל א
נותנים לך קרדיט!

קבוצת התיאטרון הפועלת בנווה-צדק התחילה את הקאריירה הקצרה שלה כקבוצה דלמונית. היא הוריי דה מעל קרשי הבימה את המחזה "אדם בן כלב", משום שלא היו לה משאבים כדי לשלם משכורות ל-18 השחקנים שהשתתפו במחזה.

קודם הכריזו כל המשתתפים, קבל עם ועיתונות, כי הם עובדים חינם אין כסף למען המטרה. והנה, לא עברו חודשים מעטים, וקבוצת התיאטרון הענייה אך המצלחה הורידה אחרי שלוש הצגות בלבד את המחזה "עד מוות", על פי עמוס עוז, והכריזה כי הפסידה על המחזה הזה ארבעה מיליון לירות. לא פחות.

בתור מישפחה ענייה זהו הפסד לא רע. שאלתי את עודד קוטלר, אחד מבעלי התיאטרון ומנהלו האמנותי: ● **איך מרשה לעצמך קבוצת תיאטרון ענייה, המבקשת נדבות מכל מיני גורמים מיסחריים, להפסיד סכום כסף עצום כליכך?**

נדבות זה דבר אחד, תרומה זה דבר אחר. בהיסטוריה של האמנות נהוג להשתמש במילה תרומה, לא נדבה. ובקשר לדברייך — נכון, אנחנו קבוצת תיאטרון ענייה.

● **אם אתם כליכך עניים, למה אתם מועלים הצגות מרובות משתתפים?**
המפתח שלנו הוא אמנותי, לא מיסחרי.

● **מה אתה בעצם רוצה — שיתנו לך כסף לדא הגבמה ושאתה תעשה מה שיעלה בידמיזנך?**
זה קשה מאוד בארץ. אנשים לא נותנים לך קרדיט. אף אחד לא מעז לומר: קח שנתיים, נסה, עשה תיאטרון. אנשים פוחדים מהמוסדות הגדולים. אז אמרנו לעצמנו: נתחיל כמו מתחילים, במעט כסף במשכורות קטנות ואולי אז יכירו בעבודה שלנו. את מבינה, אני עומד אחרי קאריירה ארוכה כמו אחד שצריך להצדיק את עצמו וזה חבל.

● **כמה מתבטא הוויתור שלך, של נודה ושל דני, פרט למשכורות הקטנות?**
אנחנו לא מקבלים משכורות, רק השחקנים מקבלים משכורות. אנחנו עושים עבודות פרטיות ומשקיעים בקבוצת התיאטרון.

את רוצה לדעת מאיפה היה לנו ארבעה מיליון לירות להפסיד על "עד מוות"? אני אגיד לך: היה הג 60 שנה לגבע. הקיבוץ שילם לי על הכנת ההג את ארבעת מיליוני הלירות. השקעתי אותם כעד מוות, ואין לי לרגע אחד נקיפות מצפון. אם הייתי רוצה להיות איש עשיר, הייתי יכול לעשות את זה מזמן ובמקום אחר. אבל לא זה מה שמזין אותי.

ע ל ה ה ת א נ ה
נ ש ר ב ד ר ר !

לא ידעתי אם סערת הצגות העירום שעוררה התבטאותה של סגנית שר החינוך והתרבות, חברת הכנסת מרים גלזר-תעסה, היא פיליטון, או שחברת הכנסת דיברה ברצינות. שאלתי אותה:

● **האיןך הושבת שהצגות קצת בנושא התיאטרון והעירום?**
לא, בהחלט לא! ביטאתי דיעה של אחוז ניכר של הציבור. עובדה: אני מקבלת עשרות טלפונים ומיב רקים, המעודדים אותי במילחמתי. בגלל תופעות העירום בתיאטרון, חלק גדול מהציבור מנוע מללכת לתיאטרון ציבורי.

● **מי שאינו רוצה לראות עירום בתיאטרי רון, שלא ילך להצגות שיש בהן עירום.**
את צודקת, אך כשהציבור מממן את התיאטרון, צריך להתחשב בו.

● **את מוציאה שיאטרו הצגות שיש בהן סצינות עירום? הרי לא יהיה לזה סוף.**
אני לא אומרת שיאטרו כל עירום. אבל משהו, איך להגיד לך, שיתכסו קצת. למה צריך שת חשוף לגמרי?

● **אם העירום הפריע לך בהצגת "יסורי איוב" או בהצגת "המרפסת", מדוע לא עזבת באמצע?**
מה את רוצה, שאני אעזוב באמצע? כרטיס עולה היום אלף לירות, ולזוג זה אלפיים לירות. אילו לפחות היו שמים עלהתאנה, אבל בהצגות שאני ראתי עלה התאנה נשר בדרך.